

Holsteinsminde og Godhavn ved Tisvilde. Alle disse tage sig af vanskelige Drengene, og jeg tør sige, at de have gjort et overmaade stort Arbejde. I Særdeleshed vil jeg gerne nævne det sidste Hjem, der er kommet frem paa en ganske ejendommelig Maade og har arbejdet sig op fra ganske lidt til at være en betydelig Opdragesanstalt i Øjeblikket. Vedkommende Mand købte et Hus, og da han drog ind med de faa Drengene, han havde til at begynde med, maatte han og Drengene ligge i Halm de første Nætter, thi Forholdene vare smaa og indskrænkede. Han blev i den gamle Hytte, saa længe det kunde lade sig gøre, og efter megen Besvær og ved Hjælp af gode Folks Medvirkning fik han samlet nogle Brædder sammen og fik bygget en hel Del Fjælleboliger, som han lod Drengene bygge og arbejde med selv, idet de udførte alt Tømrer- og Snedkerarbejde, saa at der blev en anselig Bygning. Men saa fik han sidste Aar ved Hjælp af den Indsamling, der blev foretaget paa Børnehjælpsdagen i København, 5,000 Kr., saa at der nu er blevet bygget en Bolig, der er tidssvarende. Desuden benyttes alle de gamle Bygninger, og der er nu nogle og tresindstyve Elever paa dette Sted. Naar man yderligere tager i Betragtning, hvad det er for et Stof, den Mand har at arbejde med, maa man virkelig beundre, at han er i Stand til at naa saa vidt, som jeg har erfaret, han er i Stand til at naa med disse Drengene. Han lever og aander sammen med dem, jeg kan gerne sige Nat og Dag, tidlig og sent, aldrig forlader han dem. Han har et eget Greb paa at vinde dem, og det er, fordi han har Kærlighed til dem, derfor vinder han ogsaa deres Fortrolighed og Tillid, og derved bliver han i Stand til at give dem den Opdragelse, som han tilsigter. Mange ere gaaede ud fra denne Anstalt og ere blevne gode Samfundsborgere, som ellers vilde være gaaede tabte. Jeg skal blot i Flæng nævne nogle enkelte, saa at ærede Medlemmer kunne høre, med hvilket Skudsmaal Drengene komme hen paa dette Sted. Her er blandt andet en Dreng paa 14 Aar, som er „af en meget uartig, uredelig og forstyrret Karakter“; jeg skal tage en anden, hvis Skudsmaal lyder paa, at „han stjæler og forleder sine yngre Søsken til Omstrefjen“, og saadan kunde man blive ved, de have allesammen, naar de komme dertil, et saadant Skudsmaal, der henfører dem til den allervanskeligste Art. Jeg peger paa dette, fordi det, naar der er sagt, at der ikke er gjort noget for

disse vanskelige Børn, herigennem vil ses, at der er gjort ikke saa lidt, og at Rigsdagen altid har været villig til at give Bevillinger til Støtte for dette Formaal. — De Anstalter, jeg har nævnt, vare for Drengene. For Piger have vi Udby Pigeheim paa Fyn, Gudslev paa Falster, Handbjerg-Hebron i Jylland og Skovgaard ved Holsteinsminde og Lindevangshjemmet. Naar man undersøger, hvad det er for Pigebørn, der komme paa disse Hjem, viser det sig, at Børnene faa det samme Skudsmaal, som jeg har tilladt mig at oplyse for Drengenes Vedkommende. At der ogsaa paa dette Omraade er gjort overordentlig meget, er sikkert, og det fortjener den største Agtpaagivenhed. Derfor har det været mig en overordentlig stor Glæde, at den højtærede Justitsminister har set bort fra de mange Teorier og har taget Hensyn til, hvordan det virkelige Liv har formet sig, og det har formet sig paa den Maade, at der er gjort et overordentlig stort og dygtigt Arbejde omkring i vore Børnehjem. — Og naar man skal tale om, hvem der nu har været mest virksom og har gjort det største Forarbejde for, at vi nu ere i Stand til at kunne lovgive og tage sikkert paa denne Sag, saa er det det Arbejde, der er gjort omkring paa Børnehjemmene. De have aabnet deres Døre, de have aabnet deres Favn, de have mødt disse Børn med Kærlighed, de have vundet deres Tillid og ere derved blevne i Stand til at kunne give dem en saadan Opdragelse, at de ere blevne nyttige og gode Samfundsborgere. Nu tænker man jo naturligvis altid paa, at de Børn, der komme paa disse mere alvorlige Opdragesanstalter, blot ere Børn, der stjæle eller skulke. Nej, der er mange andre Aarsager, der er mange andre Forhold, der gøre, at man maaske burde gribe ind oftere, end det sker. Jeg har mødt Børn paa en 6—7 Aar, der vare Delirister, fuldkommen fortrukne. Det hidrører fra, at Mødrene, for at faa dem til at være rolige, have givet dem Brændevin, det have de faaet Smag for, og det ere de blevne ved med at faa i Hjemmet; hvad det har kostet et saadant Børnehjem at faa disse Stakler rejste, er der næsten ingen, der kan begribe. Der skal Tid og Taalmodighed til for at naa at faa noget ud af disse Børn. Jeg har et Sted mødt en saadan Dreng paa ca. 14 Aar, der var saa ødelagt af Brændevin, at han næsten ikke kunde tale. Da jeg senere hørte ham læse, kunde kan dog næsten læse rigtigt op af en Bog, et overordentligt stort Fremskridt, som har kostet